

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Перник, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

Членове: Диана Мл. Матеева

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от Диана Мл. Матеева Въззивно гражданско дело
№ 20221700500749 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Областна дирекция на МВР П. против Решение №1143/04.11.2022 г. по гр. д. № 4346/2022 г. на РС – Перник, с което Областна дирекция на МВР П. е **ОСЪДЕНА** да заплати на О. К. А., чрез адв. А. В., ЕГН *****, с адрес ***,

на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР сумата 341.03 лева дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 29.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 82.44 лева обезщетение за забава за периода отг. до 29.07.2022 г., върху неизплатеното трудово възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд.

Със същото решение районният съд е осъдил на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 400 лева /четиристотин лева/ - разноски за адвокатско възнаграждение, както и е осъдил О. К. А., ЕГН *****, с адрес ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Областна дирекция на МВР - П. на основание чл. 78, ал. 4 ГПК сумата 35,08 лева разноски за юрисконсултско възнаграждение за прекратената част от производството.

С обжалваното решение районният съд е осъдил Областна дирекция на МВР - П. да заплати по сметка на Пернишки районен съд сумата от 120 лева- възнаграждение за вещо лице и 5 0 лева - дължимата държавна такса върху уважения размер на исковите претенции.

С решението си районният съд е допуснал, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК

предварително изпълнение на решението за присъдените по-горе суми в полза на ищеца.

Във въззивната жалба по подробни доводи се поддържа, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния закон. Считат, че се касае за различни правоотношения и превръщането на нощния труд в извънреден не е приложимо в размерите претендирани от ищеца, а е регулирано от нормите на ЗМВР. В Наредба № 8121з 776 от 29.07.2016 г. изрично било посочено, че работното време за нощен труд е между 22:00 ч. – 06:00 ч. и не следвало да се преизчислява съгласно КТ. Считат, че претендираните суми не могат да бъдат изплатени, тъй като липсва правно основание за това. Възражава се, че дължимите се обезщетения били вече заплатени на служителя със съответното увеличение, като нощен труд. Липсва и преценка на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност. Молят да бъде отменено решението в осъдителната част като незаконосъобразно, неправилно и необосновано.

Въззиваемият излага подробни съображения за неоснователност на жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, **намира от фактическа и правна страна следното:**

Пред настоящата инстанция не са спорни установените от писмените доказателства факти, че през процесния период ищецът е работил по служебно правоотношение към МВР – и към настоящия момент работи на длъжност „****“, група „Охранителна полиция“ при РУ-Р. към ОД на МВР - П.. За периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. същият е полагал труд на смени, при сумарно изчисляване на работното време, съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР.

За процесния период е положил нощен труд, който след преизчисление с нормативно установения коефициент 1.143 следва да бъде допълнително заплатен от ответника, като се вземе предвид увеличението от 50 % съгласно чл. 187, ал. 7 ЗМВР.

Ответната ОД на МВР не оспорва обстоятелството, че за исковия период ищецът е бил служител в ОД на МВР - П.. Твърди, че липсва материално правна легитимация по отношение на ответника, тъй като правоотношението със служителите в ОД на МВР възниква и се прекратява с акт на министъра на вътрешните работи, а директорът на ОД на МВР може само да преназначава на длъжност. Сочи, че Директорът на ОД на МВР - П. няма правомощия да разпределя бюджетни средства за заплащане на допълнителни възнаграждения. Твърди още, че на ищеца са били изплатени реално дължимите средства за положен извънреден труд.

В първоинстанционното производство са налични доказателства, че за периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. е полагал труд на 12-часови смени съгласно месечни графици за дежурство, при сумарно изчисляване на работното време.

По делото са приети още справка за положен от О. К. А. извънреден труд от 07.2017 г. до 07.2022 г., платежни бележки за трудово възнаграждение на ищеца и писмена правна консултация, изготвена от проф. В. М..

По делото е изслушано и прието заключението на **съдебноикономическата експертиза.**

От същото се установява, че ищецът е работил в ОДМВР - гр. П. на часови работни смени, съгласно месечен график за дежурство. Работното време е изчислявано сумарно за тримесечен период. Вещото лице пояснява, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 ч. и 6:00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа на всеки 24-часов период. Работата извън редовното работно

време до 280 часа годишно се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждения за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни- за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа за тримесечен период за служителите, работещи на смени, като извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно. За положения труд от служители, работещи на смени, се изготвят протоколи.

В заключението е отразено, че за периода от 29.07.2019 г. до 31.12.2019 г. основното месечно възнаграждение на ищеца е било 900 лева, а за периода от 01.01.2020 г. до 10.07.2020 г. е било 990 лева.

Експертът дава информация, че за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. ищецът е положил 544 часа нощен труд (между 22:00 ч. и 6:00ч.). В заключението на експертизата тези часове нощен труд са преизчислени чрез превръщането им в дневни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време (коефициент 0,143), прилагайки чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, при което се получават 78 часа дневен извънреден труд.

Според вещото лице стойността на положения извънреден труд за процесния период възлизал на 669,03 лева. Работодателят заплатил 328 лева- по 0.25 лева на час за положения нощен труд в периода от 29.07.2019 г. до 31.01.2020 г. и по 1 лева на час за периода от 01.02.2020 г. до 10.07.2020 г., при което не били платени 341,03 лева. От заключението на вещото лице се установява също така, че лихвата за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за положения нощен труд, дължима за периода от 26.10.2019 г. до 29.07.2022 г., е в размер на 82,44 лева.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал експертното заключение, тъй като е компетентно и е дадено въз основа на документи, съставяни от представител на ответника, като се подкрепя и от приложените по делото справка за положен от О. К. А. извънреден труд от 07.2017 г. до 07.2022 г. и платежни бележки за трудово възнаграждение на ищеца, поради което съдът му дава вяра.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР (редакция ДВ, бр. 81 от 2016 г.). В тежест на ищеца е да докаже, че се намира в служебни отношения с ответната страна, наличието на правото да се преизчисляване на положения нощен труд, при което се получава извънреден труд за процесния период, както и да докаже размера на дължимото възнаграждение за положения извънреден труд.

Неоснователно е възражението за липса на пасивна процесуална легитимация на ответната страна. Съгласно разпоредбата на чл. 142 ЗМВР служителите на МВР са три вида: държавни служители по ЗМВР, чиито статут е уреден със ЗМВР, други държавни служители, чиито статут е уреден със ЗДС и служители, работещи по трудово правоотношение, чиито статут е уреден по КТ.

В процесния случай ищецът е държавен служител по ЗМВР, като орган по назначаването е Директорът на ОДМВР - гр. П., тъй като същият е издал заповеди за назначаване на ищеца на горепосочените длъжности. Съдът намира, че ОДМВР - гр. П. е пасивно легитимиран да отговаря по процесния иск, доколкото същата дирекция е самостоятелно юридическо лице и работодател на ищеца за процесния период.

В този смисъл е съдебната практика :

Решение №99/03.07.2019 по дело №1 876/2018 на ВКС, ГК, IV г.о. както и Решение №311/08.01.2019г. по г.д.№1144/2018г. на ВКС, IV г.о., с което ОДМВР е осъдено да заплати обезщетение на ищеца за положен извънреден труд.

Съдът намира за безспорно, че страните са обвързани от служебно правоотношение по ЗМВР, доколкото за процесния период ищецът е бил държавен служител в ОДМВР - гр. П.. Приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения, е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл по аргумент от чл. 142, ал. 2 ЗМВР.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е полагал труд през нощта (22:00 - 06:00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните. Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд - чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени - чл. 187, ал. 5, т. 1 и т. 2 ЗМВР.

Съгласно чл. 187, ал. 6 ЗМВР извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдиш и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

За процесния период са действали следните нормативни актове, издадени от министъра на МВР:

Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. (обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016г.) и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдиш и почивките за държавните служители в Министерството на вътрешните работи (В сила от 10.01.2020 г., Обн. ДВ. бр.3 от 10 Януари 2020г., изм. ДВ. бр.41 от 8 Май 2020г., отм. ДВ. бр.93 от 30 Октомври 2020г., в сила от 03.11.2020 г.).

Разпоредбата на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. предвижда, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Подобна разпоредба се съдържа и в Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. / чл.3, ал.2/.

Едва след приемането на ЗИД на ЗМВР, "Държавен вестник", бр. 60 от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г., в разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР е уредена нормална продължителност от 8 часа на работното време през нощта за служителите на МВР, а в разпоредбата на чл. 187, ал. 4 ЗМВР е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време

към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, които норми не касаят процесния период от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г.

В чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. (отм.) се предвижда, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. Подобна регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г. и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г.

Трудовото възнаграждението (месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения) е основен елемент на служебното правоотношение, тъй като е неразривно свързано с осъществяването на правото на труд. Действително съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР работодателят има право да определя реда за отчитане на работното време, но това не може да се прилага по начин, водещ до намаляване възнаграждението за труд. В този смисъл районният съд правилно не споделя тезата, че липсата на разпоредба в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., регламентираща преизчисляване на нощния труд в дневен (с коефициент 0,143), е израз на възложеното правомощие на министъра на вътрешните работи да определя реда и начина на изплащане на допълнителните възнаграждения.

При липсата на специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ.

Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК - когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала.

НСОПЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1. 143.

НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконови нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия.

Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, независимо от идентичните времеви отрязъци в денонощието, през които престоират работна сила, т.е. би означавало неравностойното им третиране, което е в противоречие с принципа в чл. 6 от Конституцията на Р България и чл. 14 от ЕКЗПЧОС.

Неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143, и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен

и разумен

критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел.

В тази насока е и законодателното решение за изменението на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР от

ДВ, бр. 60 от 2020 г., с което е отстранена празнотата в законодателството и е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта.

В подкрепа на горното са и принципните разяснения в мотивите към т. 23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в които е възприета за меродавна правната логика, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл.

Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношение.

В този смисъл е и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС, което е с предмет заплащане на други допълнителни възнаграждения на държавни служители в МВР, но дава принципно разрешение за субсидиарно прилагане на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР; посочено е, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПЧ

Разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, който е въвел като задължение за държавите - страни по него, сред които е и Република България, да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и на чл. 31 от Хартата на основните права.

Така също и чл. 8 от Конвенция № 171 на Международната организация на труда (МОТ) от 26 юни 1990 г. относно нощния труд, предвижда, че компенсациите за полагащите нощен труд работници под формата на продължителност на работното време, заплащане или сходни придобивки трябва да са съобразени с естеството на нощния труд.

Тези изводи не противоречат и на **постановеното решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело С-262/2020, образувано по преюдициално запитване от районен съд - Л.** по дело със същия предмет на спора.

С това решение не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на РБългария в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми.

Съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, а именно: че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда, но при всички случаи, ако това е така, в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират това. В решението на СЕС е изложено, че аргументът за липсата на

механизъм за преобразуване, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, видимо не отразява допустима от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането. Правото на Съюза не е пречка за държавите членки да вземат предвид бюджетни съображения успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. Ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел. В тази връзка сочените "компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, предвидени в ЗМВР за служителите" не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват всички служители на МВР, а не само тези, полагащи нощен труд и на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта, а обхващат всички, работещи в системата на МВР.

Уреждането на допълнително възнаграждение за нощен труд на час с Наредбите от 2018 г. и 2019 г. и заповедите на министъра на вътрешните работи не преодоляват празнотата в законодателството в частта за положения извънреден труд и неравностойното положение на работещите в МВР и работещите по трудово правоотношение с други работодатели. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОПЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, 143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Увеличението се изразява на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ - чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и на второ място - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ /Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О./.

Неоснователни са възраженията, че чл. 9 от НСОПЗ е неприложим поради това, че не са налице посочените в него предпоставки. Разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ урежда различни хипотези, защото докато ал. 1 и ал. 3 сочат условия за "увеличаване" на трудово възнаграждение с определен коефициент, то ал. 2 се отнася единствено до изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Това правило е общо, а не специално, поради което не се приема тълкуването, че то е приложимо единствено при условията на ал. 1 и ал. 3 от наредбата. Вещото лице е определило същия при условията на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, която разпоредба не поставя изискванията на чл. 9, ал. 1 от същата наредба за работа при трудови норми, за брой нощни часове към брой дневни часове. Ето защо не се приемат доводите, че за служителите за сочения период приложимият коефициент е 1, а не 1.143.

В този смисъл правилно първоинстанционният съд е приел, че претенциите за сумата от 341.03 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до

10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд са основателни съобразно отразеното в изготвената от вещото лице по СИЕ заключение и следва да се уважат.

Върху главницата се дължи и законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане.

Правилно районният съд е приел за основателна и претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава в размер на 82.44 лева, каквато се дължи върху главницата от 341.03 лева за периода от 26.10.2019 г. до 29.07.2022 г., чийто размер първоинстанционният съд е определил въз основа на заключението на вещото лице и чрез използване на онлайн калкулатор, достъпен на електронния сайт <http://calculator.bg/>.

С оглед на всичко гореизложено и при установените от съдебно-икономическата експертиза факти, въззивният съд приема, че с решението си първоинстанционният съд е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно установени и разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК.

По разноските:

Във въззивното производство не е въведено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, а по списък по чл. 80 ГПК то е в размер 400 лв. като се явява адекватно и следва да се присъди в полза на въззиваемия.

С оглед на гореизложеното, въззивният съд приема, че въззивната жалба е неоснователна.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1143/04.11.2022 г. по гр. д. № 4346/2022 г. на РС – Перник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ОДМВР-П. **ДА ЗАПЛАТИ** на О. К. А., чрез адв. А. В., ЕГН *****, с адрес ***, **сумата 400 лв.**, представляваща адвокатски разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____